

அன்னை சாரதாதேவியாரின்

112 வது

பிறந்த தீர்த்ததயோட்டிய வெளியீடு.

Issued in Connection with the

112th Birth Anniversary of

Holy Mother Sri Sarada Devi

DIVINE LOVE

My Mother is here.
My Mother will take care of me.
O world,
Do you believe that you can
Touch me?
How?
I am in the bosom of my Mother.
Her infinite arms clad
About me,
Smother me
With infinite love.
No more can voices harm
Or eyes betray
The venom hidden under
Sweetened lips.
No more! No more!
My Mother is here.

—STUART GRAYSON

SRI SARADA DEVI — THE HOLY MOTHER

BY HEMANTA CHANDRA VEDASHASTRI

One Hundred and twelve years ago the Holy Mother was born in a rural part of Bengal, quite close to the birthplace of Sri Ramakrishna himself, to help and serve whom and to fulfil whose spiritual mission she came into this world. She was born dedicated to Sri Ramakrishna in thought, word, and deed, even as Arjuna, the third Pandava, was to Sri Krishna. Herself the very embodiment of faith, devotion, service, and all other womanly virtues, Sri Sarada Devi was fully conscious of her divine mission and encouraged and inspired her saintly husband in every way and at every step

The Holy Mother was married to Sri Ramakrishna when she was very young; yet, she knew well enough in her heart of hearts that she was to him more than a

mere wife in the worldly sense. So, she took upon herself most energetically the onerous task of moulding her own life in order to be fit to act as his worthy disciple, consort, and spiritual successor. She understood that her noble husband had been engaged in a mission which embraced the whole of humanity, irrespective of caste, creed, or nationality and she fully co-operated with him and adjusted herself accordingly. Like Sri Ramakrishna, she too was completely free from any trace of sectarianism or dogmatism. She never tolerated any encroachment upon the individual freedom of thought, feeling, or action of truth-seekers.

The Holy Mother lived throughout a most silent and self-sacrificing life. She had absolutely renounced all hankering for even the barest minimum of mundane comforts and conveniences. Her life was a glowing example of disciplined and non-egoistic struggle for progress in the spiritual path. She was an ideal wife of an ideal husband whose wishes she always respected and carried out most willingly.

She bore no ill will against anyone, not even against those who might have caused her pain or grief. Her life was, in short, resplendent and divine. She would never brood over her misfortunes or difficulties, as women are often wont to do. Because of her great and noble qualities, all others regarded her as the Holy Mother.

Her compassion was showered equally on all, without any narrow discrimination. She was always ready to help the needy and the afflicted to the best of her means. She used to cook for, feed, and look after the numerous devotees of Sri Ramakrishna. No sinner was ever turned away from her door. Rather she would console him (or her) and reform the person by bestowing motherly care and affection.

Her piety was unequalled. Like a true devotee, she felt blessed in her marital relation with Sri Ramakrishna,

which relation she looked upon as a great privilege given her for serving God in human form. Sri Sarada Devi stands out as the typically ideal Indian woman—wife, mother, and spiritual guide, all in one—representing the best traditions of ancient Indian civilization. She presented in her life whatever is noblest and best in womanly virtues and spiritual realizations in the annals of Indian cultural heritage.

—Prabuddha Bharata, Dec. 1953.

அன்னை சாரதாதேவி அருளிச்சென்ற போதனைகள் (சுவாமி நடராஜானந்தா)

பண்டைக்காலத்து இருடிகளும், முனிவர்சனங்கள் மலையிலும், குகையிலுமிருந்து வாழ்ந்த ஞானவாழ்க்கையைத் தற்காலத்தில் கல்கத்தா நகரத் திலே ஸ்ரீராமகிருஷ்ணரும், சாரதாதேவியாரும் வாழ்ந்து காட்டினர். இவ்விரு பெருங்குரவரும் தமது இலட்சிய வாழ்க்கையின்மூலம் பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களிடையே ஞானவாழ்க்கையை மலரச்செய்தனர். இவர்கள் பிறக்கும்பொழுதே தங்கள் மகிழ்ச்சையை உணர்ந்த வர்களாவர். எனவே, அவர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான வழிவகைகளையும் சாதனங்களையும், சீடர்களையும் உருவாக்குவதில் கண்ணுக்கருத்துமாயிருந்தனர்.

பகவான் இஶாமகிருஷ்ணர் தனக்குப்பின் சாரதாதேவியாரைத் தனது குருபீட்டத்திற்கும் சுவாமி விவேகானந்தரைத் தமது வாரிசாகவும் உருவாக்கினார். ஒரு ஆண்மகன் எவ்வளவு ஞானப்பெற்றி வாய்க்கவனங்களையும், பெண்களின் மனப்பான்மையை அறிந்து அவர்களின் ஞான ஈடுபட்டற்றத்துக்குப் பூரண உதவிசெய்ய முடியாதென்பதை உணர்ந்தே ராமகிருஷ்ணர் தேவியாரை அப்பணிக்கு அருகங்கையுடையவராக்கினார்.

இராமகிருஷ்ணரும், விவேகானங்தரும் இம் மண்ணுலகில் வாழ்ந்தது சில காலந்தான். ஆனால் தேவியாரோ அவர்களிருவரும் மறைந்த பின்னரும் பல ஆண்டுகளாக நாரை மூதாட்டியாகும்வரை ராமகிருஷ்ண மிஷனின் ஞானத்தாயாய்த் திகழ்ந்து பல்லாயிரக்கணக்கான உலக மக்களுக்கு அந்நுபதேசஞ்ச செய்தனர் என்பதை வெளியிட்டு அறியாது. தேவியின் ஆசீர்வாதத்தினாலே தான் வீரமாகுவன் விவேகானங்தர் அகில உலகிலுள்ள சென்று இந்துமதக் கொள்கைகளைப் பறைசாற்றி, நவநாகரீகத்திலும் விஞ்ஞானத்திலும் முதிர்ந்த மேனுட்டவரின் நன்மதிப்பையும் பெற்றனர்.

மெய்ஞ்ஞான குரவர்கள் தமது செய்தியைத் தம் வாழ்க்கையின்மூலமும், போதனைகளின்மூலமும் உலகுக்கு வெளியிடுகின்றனர்.

போதனைகள் இருவகைப்படிம் ஒன்று அன்பு வழிபாடு சம்பந்தமானது, மற்றொன்று தத்துவம் சம்பந்தமானது. முந்தியது ஞானகுரவரின் வழிபாட்டில் தங்கியுள்ளது. பின்தியது அவருடைய போதனைகளை அல்லது தத்துவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டது. முதலா வகை உடம்புக்கு ஒப்பிட்டால் இரண்டாவதை உடம்பைத் தாங்கினிற்கும் எலும்புக்கூட்டுக்கு ஒப்பிடலாம். உதாரணமாகக் கிருஷ்ணவதாரத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கோபலகிருஷ்ணனும், கிருஷ்ணலீலையும், கண்ணன் வழிபாடும் முதலாவது முறையையும், கிநுஷ்ணபரமாத்மாவின் பகவத்கீதா போதனையானது இரண்டாவது முறையையும் விளக்குகின்றன.

வழிபாடும், தத்துவமும்

வழிபாடு முறையும், தத்துவ முறையும் ஒரு சமய இயக்கத்துக்கு இன்றியமையாத இரு அர்சங்களாகும். முனைப்பது அரிசியேயாயினும், நெல்லின் உமியானது நீங்கப்பெற்றால் அது முனையாதுபோய்விடும் அரிசிக்கும் உமிக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு போன்றதுதான் தத்துவத்துக்கும் வழிபாட்டுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு வழிபாட்டுக் கொள்கைகள்: (அ) இராமகிருஷ்ணரை ஒரு அவதாரப்படிடாகக் கருதி அவருக்கு வந்தனை வழிபாடு செய்தல், (ஆ) அன்பினாலும், கட்டுப்

படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையினாலும் அவருடைய திவ்விய தரிசனத்தைப் பெறலாம். (இ) அவருடைய வாழ்க்கையானது ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு ஒரு புதிய வழியைத் திறந்துள்ளது.

இராமகிருஷ்ணரும் அவருடைய சீடர்களும் அருளிய போதனைகள், அருள்மொழிகள், கடைப்பிடித்தொழுகிய இலட்சியங்கள், விவேகானந்தர் அருளிய நலீன வேதாந்த என்னும் சமய விஞ்ஞானம் முதலியன தத்துவப்பகுதியில் இடம்பெறுகின்றன.

பக்திப்பேற்ன மேன்மை

சுவாமி விவேகானந்தர் தமது போதனைகளில் தத்துவப்பகுதிக்கு முதலாவது இடமும், வழிபாட்டுப் பகுதிக்கு இரண்டாவது இடமுங்கொடுத்தனர். ஆனால் அன்னை சாரதாதேவியார் அதற்கு நேர்மாருக அன்பு நெறியை முதற் படிபாகவும், தத்துவத்தை அசம்ரு அடுத்த படியாகவுமே காட்டுகின்றார். அவரை நாடிவந்த சாதகர்களுக்கு இறைவனைத் தமது சொந்தமானவராகப் பாவித்து அவரைச் சரண்படுத்தில் தகுந்த சமய நெறியெனக் கூறுவர். தெய்வீக ஒளியாகிய ஞானத்தைப் பெறுவது இறைவனின் திருவளச் சம்மதத்தைப் பொறுத்தது. ஆனால், திருவருள் கிடைக்கும்வரை நம் சுயமுறைச்சியும் சாதனையும் அவசியமென்பர். உலகப் பொருள்களைக் கரச கொடுத்து வாங்குவதுபோல் மக்கிரம், தங்கிரம், சாத்திரம், ஜூபம், தியானம் என்பன வற்றுமைட்டும் இறைவனை அடைந்துவிடமுடியாது. தூயான் பின்னாலும்மட்டுமே அவரின் திருவருளுக்குப் பாத்திரமாகலாம். என்னளைவெனும் ஆகையிருக்கும்வரை இந்தத்தோய் அன்பு உதயமாகாது. இறைவன் மக்களுக்கு முத்தியைக் கொடுத்தாலும் கொடுப்பார்; ஆனால், பசுதியை மிகவும் அழுர்வமாக ஒருசில ஈசவரரேகாடிகளுக்கே அருளுகின்றார். ஆகையினாலே முத்தியைப்பார்க்கிலும் பக்திப்பேறு மேல் என்பது தேவியின் சித்தாந்தமாகும்.

இறைத்தரிசனம் கிடைக்கவில்லையே என்று சுயமுறைச்சை(சாதனைகளை)க் கைவிடக்கூடாது இறைவன் திருவருள் பெறும்வரை சாதனையைச் செய்ய வேண்டும்.

தலையாய இடம்

சாதனைகள் எல்லாவற்றிலும் நாம ஜெபத்துக்குத் தலையாய இடத்தையளிக்கிறார் அன்னையார். மந்திரோபதேசம் உடலீப் புனிதமாக்குகின்றது. இறைவன் நமக்குக் கைவிரல்களைக் கொடுத்திருப்பது அவருடைய நாமங்களைச் செபிக்கும்போது அவற்றை எண்ணி அதனால் ஆசிர்வாதம் பெறுவதற்குத்தான் என்பார் தேவி. ஒரு பழில்வான் சிறு கன்றுக்குட்டியை நாள்தோறும் தூக்கிச் சமப்பதற்குப் பழகுகின்றான். அக்கன்று காளைப் பருவமானதின்னும் அவன் அதைத் தூக்கிச் சுமக்கமுடிகின்றது. இது நித்திய பழிற்சியின் பயனாக அவன் அடைந்த பேரூகும். அதேபோன்று சான் இறைநாம ஜெபத்தின்மூலம் ஒருவன் அடையும் ஆத்மீக முன்னேற்றமிருக்கும். ஆயிரக்கணக்கில் நாம் செபஞ்செய்துவருவதால் மனம் ஸ்திரமகடந்து தியானத்தில் ஆழ்கின்றது. இறுதியில் செயலற்றுக்கூடக்கும் குண்டவினி சக்தியானது (ஆத்மீக சக்தி) மூலாதாரத்திலிருந்த சகல்ராரத்துக்கு (மூளைக்கு) எழுந்து செல்கின்றது. ஒருவன் தூயமனத்தோடு ஜெபஞ்செய்யும்போது திருநாமமானது அவனுடைய சுய முயற்சியின் ரியே தண்ணீரில் சூழியியெழுவத்தோல்த் தூய உள்ளத்தில் தாஞ்கவே உடதயமாகும். இந்த நிலையை அடைந்த சாதகன் ஜெபத்தில் சித்தியடைந்தவருகின்றான்.

மந்தள் சேவை

ஜெபம், தியானம் பழிற்சியுடன் மக்களுக்குப் பயன்தரக்கூடிய பொதுசன சேவைகளில் ஈடுபடுதல் நன்று. எவ்வளவு கான் முயன்றபோதிலும் எந்தச் சாதக நும் தினம் 24 மணித்தியாலங்களிலும் சாதனை செய்ய இயலாது. ஆகையினால் ஆத்மலாப நோக்குடன் மக்கட்பணி செய்யுங்கள். அது இல்லாதவிடத்துச் சாதக நுக்கு அபாயமும் ஏற்படலாம். ஏனெனில் செயலற்ற மனங்கான் சாத்தானின் தொழிற்சாலை என்பதை நீ அறிந்து கொள்வாயாக. இக்கொள்கைப்படியே இராமகிருஷ்ண மிஷன் சேவா நிலையங்கள் செயலாற்றுகின்றன.

25-12-64 Birth Day

- 8 -

துண்பம் வரும்போது.....

துண்பங்கள் அல்லது கஷ்டங்கள் ஏற்படும்போது மனிதன் அவற்றைப் பொறுமையோடு சகித்துக்கொள்ள வேண்டும். துண்பம் கடவுள் கிருபையின் சின்னம் என்பது தேவியின் கருத்து. துண்பத்தைப்பற்றி விசனப்ப டாமல் உளங்கரைந்து கண்ணீர் சோர அழுசு அரற்றி சங்கேகங்களையும் கஷ்டங்களையும் நிக்கி, நூனத்தை அருளும்படி இறைவனை வேண்டுக. ஆதமீக வரம்பை விரும்புவோர் இல்லறத்தாராயினுஞ்சரி, துறவிகளாயினுஞ்சரி பிரமஸ்சாரி விரதங்காத்தல் அவசியம். இந்த உடலே இன்றிருந்து நாளை அழிந்துபோகுங் தன்மையது. அத்துடன் அதன் குறுகியகால எல்லைக்குள் மனிதனுக்கு ஏற்படும் இன்னல்களோ பல என இவ்வாறு விடேவக விசாரணைசெய்து வைராக்கியத்தையும் தியாக புத்தியையும் வளர்க்கவேண்டும். இறைவனுக்காகத் தன் உடைமையெல்லாவற்றையும் தியாகஞ் செய்யக்கூடியவன் நடமாடுங் தெய்வமாவான். கடவுளிடஞ் சரணடைந்தவனுக்கு விதியின் நியநிகரங்களும் அற்றுப்போய்விடுகின்றன. இறைவனை அடைந்தவன் பெறுவது யாது? அவனுக்கு இரண்டு கொம்புகள் மூனைக்கின்றன? இல்லை. அவன் வித்தியா நித்திய விடேவகத்தின்மூலம் ஆதமபோதத்தை அடைந்து, பிறப்பிறப்பைக் கடந்தவனுகின்றன.

நான் உனக்கு ஒன்று கூறுவேன்; உனக்கு, மன அமைதி வேண்டுமானால், பிறரிடத்துக் குற்றம் காணுதே. அதற்குப் பதிலாக, உனது குற்றங்களையே எண்ணிப்பார். இவ்வுலகம் முழுவகையும் உன் நுடையதாககிக்கொள்ளப் பழகு. குழந்தாய்! இவ்வுலகில்யாரும் உனக்கு அங்கியரல்ல. இவ்வுலகம் முழுவதும் உன்தே. ஒருவன் பிறரிடத்துக் குற்றம் காணப் புகுவானேயாகில், அவனது மனம் முதலில் மாசடைகின்றது.

—'அன்னை சாதாதேசியர்'

இப்பிரசாத்தை வெளியிடுவதற்கு பணமுதல்விய அன்பர்களுக்கு எமது நன்றி.

வெளியிடுபவர்: இ. இரத்தினசபாபதி, பருத்தித்துறை.

வழியின் அச்சுக்கு பநுத்தித்துறை